

Зотпуйсь

ГОТУЙСЬ

Журнал пластового новацтва
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія

пл. сен. Тоня Горохович, пл. сен. Денис Беднарский

“HOTUYS”

a Ukrainian Monthly Magazine for Children
published by Plast Publishing,
2199 Bloor St., West,
Toronto, Ont., M6S 1N2, Tel.: (416) 769-7855

З друкарні Мирона Баб'юка
1525 Emerson Street
Rochester, N.Y. 14606
Tel.: (716) 458-2133

Адреса Редакції і Адміністрації:
HOTUYS MAGAZINE
2199 Bloor St. West.
Toronto, Ont., M6S 1N2,
Canada Tel.: (416) 769-7855

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА “ГОТУЙСЬ” ВІД СІЧНЯ 1985 р.:

20.00 американських доларів.

Ціна одного прим. — \$2.00

● Ілюстрації в цьому числі: О. Борис, Х. Зелінської, В. Легкобита, О. Ткаченка, М. Фартуха.

● На обкладинці: Провід, сестрички й учасниці Табору УПН-ок „Чарівний город Гарбуза” на Оселі Новий Сокіл, Бофало, ЗСА, 1986 р.

ЗМІСТ

Сторінка:

- 1 Н.Н.: Перший Листопад
Роман Рожанець: Я — Осінній Листок
- 2 М. Стратієнко: Малий українець
х х х: Листопад (Гра зі співом)
- 3 Л. Храплива: Книжки (сценка при вогнику)
- 4 Антін Лотоцький: Руслан і Либедь
- 6 х х х: Прочитайте! Це радісна новина
- 7 М. Х.: Дніпро і його притоки
- 8 Новацькі перші спроби
Русланка Завадович: Прогулянка золотої зіроньки
- 9 Сторінка пластових малят:
В. О.: Сині листочки
- 10 Хроніка
- 14 Крутиголівки для мудрої дитинки
- 15 Наше листування
- 16 В. О.: Наша обіцянка
Галерія „Готуйсь”, Майстеркування

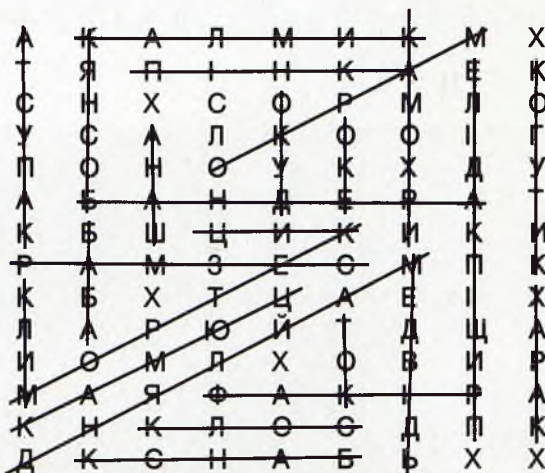
**Цьогорічне
наше гасло:**

„ЗА ПРАДІДНУ СЛАВУ!”

Розгадки крутиголівок з ч. 9. 1986

Усі 28 псевд знайдете у цій шахівниці. Трапилися тільки дві помилки у псевдах „Цюмак” і „Кара”. Їх ми не помітили при коректі. Просимо пробачити. Вони поправлені тепер. 2. Пташка з сопілкою і нотами — це ж соловейко, друга з відкритим дзьобом — сорока.

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

ПЕРШИЙ ЛИСТОПАД

Пам'ятайте, любі діти,
Про один великий день,
Що про нього в книгах пишуть
І співають в нас пісень.

То день перший листопада
То один з найкращих днів,
В ньому військо українське
Вдосвіта зайняло Львів.

І зраділи українці
По всіх селах і містах,
Як побачили над Львовом
Синьо-жовтий рідний стяг.

Н.Н.

Я — ОСІННІЙ ЛИСТОК

Лежав я на дорозі. Люди топтали мене ногами, але мені було однаково. Мені було сумно, дуже сумно, так, як сумно було по всій Україні. Україна ж була у неволі. В Україні панували во-роги.

Аж раптом подув сильний вітер. Він підніс мене й почав нести й нести, аж доніс до Львова. Була ніч, але люди чо-мусь не спали, дуже метушились. Я не розумів чому, але мені було всеодно. Я лежав собі в куточку біля якогось бу-динку.

Почало світати. Люди будилися, і щораз більше їх метушилося по вулицях.

Знову зірвався вітер. Мене сонного зір-вав і кудись ніс. Тим разом він заніс мене до Львівського ратуша. Осівши на його даху, я стрепенувся... Не вірив своїм очам, — на ратуші висів не чужий, а наш український синьо-жовтий пра-пор. Ох, не однаково вже мені було! Я ожив, не був вже сумний. Який же я був зворушений, радісний, веселий!... Я ж є тепер листочком у вільній Західньо-Українській Народній Республіці. З ра-дости я зачав скакати, танцювати і зле-тів на землю.

Тут мене підняв один Січовий Стрі-лець і сказав:

— Вітаю тебе, Листопадовий Ли-сточку! Ти першим побачив наш вільний український прапор. Я сховаю тебе собі на пам'ятку Першого Листопада 1918 року.

Роман Рожанець
(6 кляса РШколи ім. Патріярха
Йосифа Сліпого, Торонто)

М. Стратієнко

МАЛИЙ УКРАЇНЕЦЬ

Сидить Юрко на коні,
Повідь підтягає.

— Чи бував ти на війні? —
Коника питає.

— Знаю, ти ще молодий,
Я також дитина,
Лиш затям собі, гнідий,
Жде нас Україна!

— Що за дивний край такий, —
Юрка кінь питає, —
Що за нього цілий світ
Тепер уже знає?

— То країна, де весна
П'янить пахощами
Літо золотить жита,
Поля пшеницями;

— Осінь гнеться від кошів
Буйного врожаю;
Зима снігом порошок,
Щічки всім рум'янить.

— Неба там ясна блакить
Зір усім чарує,
Земля нетрами рясна,
Все людям дарує.

— Лиш народ співучий мій
Щастя там не знає:
Ворог лютий і страшний
Його розпинає.

— Тужить тато мій за ним,
Мама теж сумує,
Кажуть вони: „В краю тім
Тепер сум панує.

— Чи поїдеш ти зі мною
Край той боронити?
Чи будеш його, як я
Палко так любити?”

Коник глянув на Юрка,
Страхнув головою,
Знявся на задні копита:
— Я завжди з тобою.

Запитання:

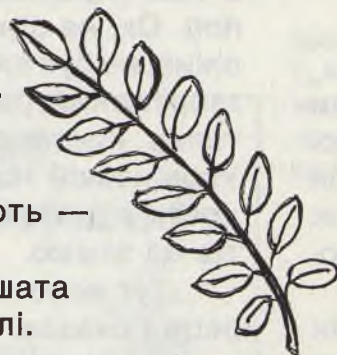
1. Яку відповідь дав Юрко коникові, коли той хотів знати, які прикмети має Україна?
2. Чому Україна, маючи багато скарбів, не має щастя?
3. Що відповів коник Юркові, коли хлопчик його запитав — чи він поїде з ним боронити Україну?

ЛИСТОПАД (Гра зі співом)

Падає, котиться листя
В нашім саду листопад..
Жовте, червонеє листя
Килимом вквітчає сад.

В вирій пташки відлітають —
Ластівки і журавлі,
Шлють вже останні пташата
З неба — прощання землі.

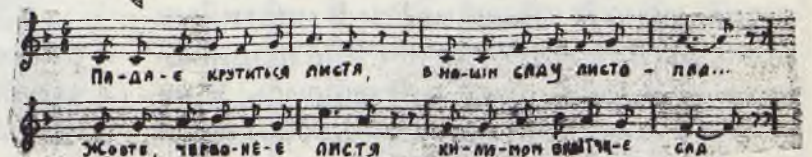
Кошики в руки і підем
В бір по гриби всі гуртом,
Пахнуть пеньки соковитим,
Свіжим, осіннім грибом.

Ми під дощем не заплачем,
Хай там паде з висоти,
Через калюжі поскачем,
Наче маленькі пташки.

Запитання:

1. Як пізнати осінь у природі?
2. Куди часто йдуть люди восени з кошиками?
3. А як діти будуть собі давати раду з дощем восени?

Діти ритмічними кроками входять у залу (на сцену). Відповідно до змісту пісні, імпровізують рухами: падання листя, вкривання листям, наче килимом землю, біжать, махаючи крилами, потім однією рукою, прощаючи землю. Під час третьої строфи йдуть в протилежному напрямі „несуть кошики”, наслідують падання крапель дощу, перебираючи пальцями під час четвертої строфи, перескакуванням через калюжі, вибігають зі залі до музики, махаючи немов крилами.

КНИЖКИ

Сценка при вогнику, що його проводять „будівничі шкіл та бібліотек”.

Співає (на мелодію: „Час додому час” — новацьке).

Тра-ра-ра-ра-ра,
Вже прийшла пора,
Вже новацтво йде до хати
Книжечки свої читати,
Вже буде весь час
Знов читати нас!

КНИЖКИ: (хором)

На поличці ми готові
Стоїмо у кожний час!
Скажемо казки чудові,
Лиш читайте пильно нас!

„КОБЗАР”:

Слава не поляже,
Не поляже, а розкаже,
Що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда
І чиї ми діти!

„ХЛОПЦІ З ЗЕЛЕНОГО БОРУ”:

Розкажу я вам пригоду
Давніх княжих ще часів,
Як на щастя, і на шкоду
Виростало двох братів.

В сонці зброя як сіяла
В княжих воїх у бою,
Від орди як визволяли
Вони земельку свою!

„СИН УКРАЇНИ”:

Крізь країни, дивні гори,
Я блукав багато літ.
Доля кинула за море
У чужий далекий світ.

Та на поклик України
Повернувся я мерщій,
Щоб боротись до загину,
Все життя віддати їй!

„ГАРФА ЛЕЇЛІ”:

Ось чарівна гарфа грає
Богу милії пісні,
Божу Матір прославляє
Хор ангелів вдалині.

„ЗА СЕСТРОЮ”:

Як Павлусь пішов відважно
За сестрою в Крим,
Прочитайте всі уважно,
Поведу я вас за ним!

„БАЙКИ ГЛІБОВА”:

Щоб читали ви гарненько,
Щоб розумний кожний став,
Глібів наш, дідусь старенький
Байочки нам написав.

„ОЛЕСЯ”:

Як татари нападали —
Врятувала я село,
Щоб руїни не зазнало,
Щоб весело знов цвіло.

„ЛИС МИКИТА”:

Розкажу вам дуже радо,
Я, Микита, хитрий лис,
Як то звірів вся громада
В лісі раз жила колись.

„ХАРИТЯ”:

Мусіла я жито жати,
Як лежали хворі мати,
Але Бозя допомгла,
І година зла пройшла.

Л.Х.

„Книжки” виголошують подані тексти, а слухаючі мають відгадати назви книжок. Згодом Можна показувати книжки з поплутаними буквами в їхніх назвах, а глядачі відгадують назви книжок. Рисунок поданих обкладинок треба побільшити.

РУСЛАН І ЛИБЕДЬ

Оселившись над Дніпром з братами, Либедь швидко побраталась з усіма мешканцями, що їх вони там застали. Вона ж для всіх була добра, привітна, охоча кожному допомогти. Полюбили її не тільки дівчата, діти, вся молодь, але й старші. Говорили люди поміж собою:

— Як багато Либедь уже знає наших пісень, вже сама їх складає. А який голос її чарівний! Буде між нами щаслива родина, коли Руслан і Либедь одружаться. Щастя їм хай не жаліє Дажбог!

Руслан збудував уже й хату, прикрасив її, бо сам був столярем-мистцем. Чудувалися всі його різьбленими речами: скринєю, віконницями, лавами та всім у господарстві. А Либедина мати — Сумать, казала:

— Кращу матимеш, доню, хату, ніж Кий. Так уже хочу побачити тебе з Русланом щасливими у своїй хаті. Вже й недалеко той час. Ще тільки твій Руслан повезе свою неньку в гості до князя Галича та запросить його на весілля.

На згадку про виїзд Руслана Либедь посумніла. Та дарма, вона знала, що так мусить бути. Руслан дав Ясній своїй матері слово, що не повинчається з Либедь аж поки не відвезе свою матір в її рідний город, щоб там на батьковій могилі випросити Трисвітлого Дажбога прощення за вчинений гріх.

На згадку про батька Ясна глибоко хвилюється, бо пригадує минуле. Ясній батько її, князь Бень, забороняв був одружитися із звичайним боярином, вона втекла у широкий світ разом з нареченим Бориславом, але непослух батькові мучить її і досі. Раділа, що побачить брата Донброда, якого ще маленьким сплячого поцілувала останньої ночі. Тепер він уже князь Галича.

Прийшов нарешті день від'їзду. Але того дня несподівано перед ворітьми Києва заграли сурми. Воротар Бор побачив перед ворітьми бородатих мужів у довгих одягах, у баранячих високих шапках, а з ними двох молодих отроків у лицарській зброї, що сурмили в сурми лискучі. Питається воротар:

— Хто ви будете? Чого вам треба?

Найстарший з них з сивою бородою виступив наперед і сказав:

— Ми гості з Ітиля — веземо всякі товари на продаж. Бачимо город новий, тож хочемо довідатися, що то за город і хто князем у ньому?

— Город зветься Київ і княжить у ньому князь Кий! — відповів Бор.

— Сповісти, будь ласка, свого князя, що прибули гості з Ітиля, столиці могутньої держави хозарів і просять, щоб можна було їм продавати свої товари на майдані города Києва.

Бор післав отрока Святоша, щоб сповістив тисяцького. Він розпитував гостей:

— А чи далеко ваша країна?

— Ми вже третій місяць у дорозі. Та ми зупинялися, продаючи товар.

— А яким товаром торгуєте?

— Усяким! — відповів цей самий гість. — Маємо дорогі сукна, чудові турецькі тканини, перські килими, маємо зброю лицарську, жіночі прикраси зі срібла і золота з дорогими самоцвітами, для жінок масти всякі й пахощі, продаємо і сильних рабів, і рабинь гарних.

Прибули Святош отрок і тисяцький Борислав. Кияни дивувалися, що гості, хоч здалека прибули, а говорять мовою сливе зовсім подібною до мови киян.

— У нашому городі Ітилі живуть люди трьох мов, — пояснив найстарший гість. — Є люди, що говорять мовами: хозарською, грецькою і антською. Я також ант і тому можу вас розуміти, а ви мене! Хозари є пануючий нарід, але антів і греків найбільше є у війську. Тому ми анти й люди грецької віри маємо всі таку саму свободу, що й хозари. Є багато антів на високих державних становищах.

— А ти провідник цієї купецької валки?

— Еге ж, я! Називаюся Доброгост. Бачиш, уже й моє ім'я говорить, що я гість! — зажартував собі старець. Наш рід з давних-давен торгує.

А чи то все твоє добро, що везеш на суднах? — спитав Борислав.

О, ні! Нас гостей тут шістьох. Із них тільки я ант, всі інші — хозари.

— Добре! — сказав Борислав — зараз сповіщу князя.

А в теремі вже всі знали, що на Дніпрі є гості. Найбільше тішились прибуттям гостей жінки. Навіть ста-

ренька Сумать раділа. А що вже казати про Либедь.

— Добре, — сказав князь Кий — впустить гостей у город.

Увійшли гості в город. Порозкладали свій крам. І чого тільки там не було? — Ось перстені золоті з самоцвітами, усякі інші жіночі прикраси, чудові тканини — одні квітчасті, лискучі, інші тонесенькі, мов павутиння. А килими! На них орли і супи, крилаті льви, змії різні, а на інших битва лицарів.

Просить Сумать Кия: — Купи кілька килимів у твою стольну світлицю.

— Добре, ненечко, куплю, якщо недорого зацінять.

А Дорогост знає, де можна жадати високі ціни. Тут у княжому теремі не годиться ставити надто високих цін, бо ж треба гостям княжої опіки.

А Либедь пробує, дораджує і старенькій Суматі, щоб догодити ненечці. А молодий купець ще й металеве дзеркало підставляє Либедь, та прихвалює:

— Мов для вас, князівно, роблене!

А тут десь і Руслан з'явився:

— Гарно тобі, Лебідочко, чудово в цих ковтках! І те чільце тобі дуже до лица. Стривай, то я вже куплю тобі це ожерелля, ті нараменники. Хочу щоб і від мене мала ти якусь пам'ятку. Куплю і кругле металеве дзеркало.

Накупили всього і князь Кий, і Щек і його подруга, і Хорив. Вдоволені гості дякували за гостину, обіцували приязнь і добрі вз'ємини в майбутньому.

За твором „Руслан і Людмила”

**Антон Лотоцького скорочено
Сестричка Уля**

Запитання:

1. За що полюбили й хвалили мешканці Києва Либедь?
2. Що тривожило часто Либедь?
3. Яке було минуле Ясної — матері Либединого нареченого Руслана?
4. Що стало на перешкоді до виїзду Руслана в Галич?
5. З якими товарами прибули купці з Ітиля — столиці Хозарії?
6. Як пояснив Доброгост те, що він розуміє мову антів?
7. Які речі закупили в хозарів Кий, Либедь, Руслан, Сумать?

ПРОЧИТАЙТЕ! ЦЕ РАДІСНА НОВИНА

Лаврентій Івашко, диригент Віденського хлоп'ячого хору у Відні, Австрія

Ми прочитали в газеті, що славним у цілому світі Віденським хлоп'ячим хором тепер диригує молодий українець Лаврентій Івашко з Оттави.

Він народився у Вінніпегу, а від п'ятого року життя перебував в Оттаві. Дитиною любив палко співати й грати на фортепіано. Бувши юнаком, став диригентом у православнім Соборі Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві, а також і збірного Молодечого хору.

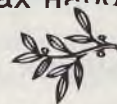
Лаврентій Івашко студіював спів і музику в Оттаві, у роках 1978-79 у Києві, а згодом чотири роки у Відні. Після успішних студій запросили його диригувати цим славним хором.

Лаврентієві Івашкові тепер 28 років. Його співаки — це хлопці від 7 до 14 років. Всі вони живуть у Відні, ходять до спеціальної школи, в якій ранком мають правильні загальноосвітні предмети, а після того кожного дня проби хору дві години, лекції співу, гри на піаніно і скрипці.

Славний Віденський хлоп'ячий хор існує від 1498 року. У ньому є три його частини. Учасники двох перших виступають у своєму місті й своїй країні, а старші з третьої частини їздять з концертами по світу.

Правдоподібно в наступному році хор прибуде до ЗСА і Канади, а з тим і до Оттави, де його диригент виростав і вчився. Л. Івашко виступав у парляменті в Оттаві з Молодечим хором з концертом колядок.

Славетний Український хор Олександра Кошиця, яким захоплювався світ, також мав серед своїх хористів особливих співаків — хлопчиків. Диригент їх вишукував серед учнів, багато працював над школенням їхніх голосів. На початках хор О. Кошиця співав на хвалу Божу в Печерській Лаврі в Києві. Потім він став називатись Українським Національним Хором і під такою назвою уряд Української Народної Республіки вислав його у світ популяризувати українську пісню. І так славетний хор виконував це завдання довго, в Північній Америці, бо повернутися не зміг в Україну. В Україні запанував комунізм, що зневажає все Боже і національне, виплекане тисячоліттями в душах народу.

ГРА: КОЛО ТЕМРЯВИ

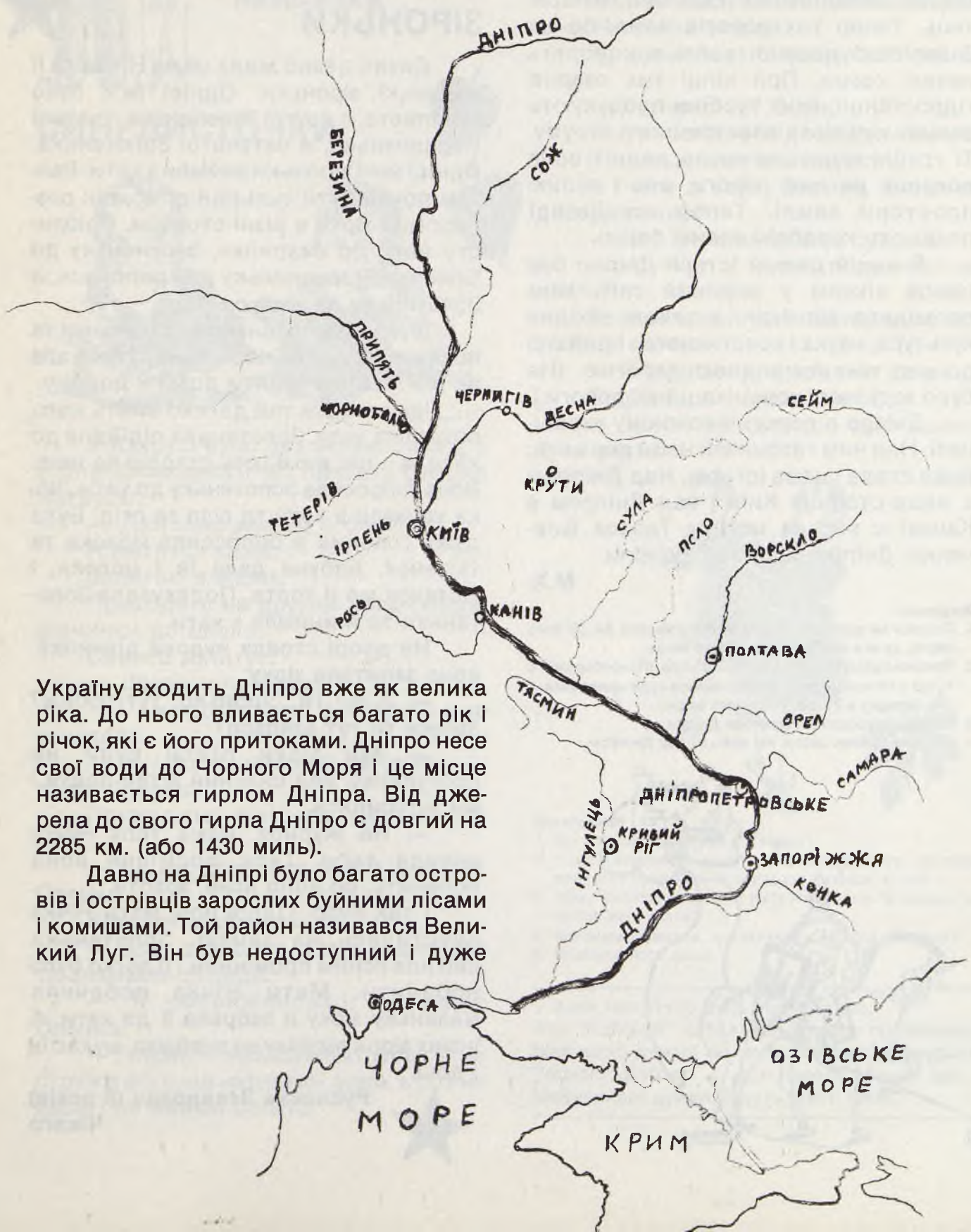
Зазначити крейдою, фарбою на землі (долівці чи цементі) доволі велике коло. Це коло темряви, — в ньому живуть ті, що не читають книжок. Діти стоять у колі, взявшись за руки, борикаються, тягнуть один одного, щоб ступив хтось ногою в коло. Той, хто туди вступить, виходить із гри, залишається в колі. Виграють ті, що залишаються поза колом. Інші, щоб відістатися з кола, мусять сказати якийсь віршик. Чейже ніхто не схоче залишитися в колі, де темрява!

(Ігри склала Леся Храплива)

ДНІПРО І ЙОГО ПРИТОКИ

Найбільша ріка України це Дніпро. Він є третьою найдовшою рікою Європи (по Волзі і Дунаю). Впливає далеко на північ від Українських земель з джерельця-кринички коло села Дудкіно. На

підхожий для Запорожців, де вони збудували свою Січ. Звідси вони вирушали на своїх чайках у походи на турків і татар і визволяли українців, що попали в полон-неволю. Москалі зруйну-

Україну входить Дніпро вже як велика ріка. До нього вливається багато рік і річок, які є його притоками. Дніпро несе свої води до Чорного Моря і це місце називається гирлом Дніпра. Від джерела до свого гирла Дніпро є довгий на 2285 км. (або 1430 миль).

Давно на Дніпрі було багато островів і острівців зарослих буйними лісами і комишами. Той район називався Великий Луг. Він був недоступний і дуже

вали Січ і тепер там є велике місто Запоріжжя.

Давно на Дніпрі теж були славні пороги. Це гранітні скелі, по яких вода перепливали, як по водопадах. Найбільше небезпечний поріг був Ненаситець. Тепер тих порогів нема, бо на Дніпрі побудовано греблі, що творять великі озера. При кінці тих озер є гідроелектростанції, яких турбіни продукують велику кількість електричного струму. Ті греблі піднесли позем води і вона покрила не лиш пороги, але і великі простори землі. Тепер по Дніпрі плавають кораблі і великі баржі.

В нашій давній історії Дніпро був немов вікном у широкий світ. Ним проходила торгівля, а також західня культура, наука і християнство прийшло до нас тою природною дорогою. (Не було тоді іншої комунікаційної дороги.).

Дніпро є дорогий кожному українцеві. Над ним творилася наша держава, наша слава і наша історія. Над Дніпром є наша столиця Київ і над Дніпром в Каневі є висока могила Тараса Шевченка. Дніпро це серце України.

М.Х.

Завдання:

1. Покажи на мапі русло Дніпра від джерела аж до його гирла, де він вливається у Чорне Море.
2. Покажи правобережні притоки Дніпра. (Правобережні є ті, що є по правій руці, коли дивишся куди пливе ріка, в цім випадку в сторону Чорного моря.)
3. Покажи лівобережні притоки Дніпра.
4. Покажи головні міста, які лежать над Дніпром.

Новацькі перші спроби

ПРОГУЛЯНКА ЗОЛОТОЇ ЗІРОНЬКИ

Давно-давно жила мама Нічка та її маленькі зіроньки. Однієї ім'я було Сріблиста, а другої Зелененька, третьої Червоненька, а четвертої Золотенька. Однієї ночі зіроньки вийшли з хати. Раптом почав дути сильний вітер, він розпорошив зірки в різні сторони. Срібlistу заніс до хмаринки, Зелененьку до Сонечка, Червоненьку до краплинок, а Золотеньку на землю.

Шукала Золотенька долю лісами та полями, ріками й небом мандруючи, але не могла вона знайти дороги додому.

Іде вона аж там далеко стоїть мала похилена хата. Золотенька підійшла до хати, а з неї виходить старенька пані. Вона запросила Золотеньку до хати. Зірка увійшла в хату та сіла за стіл. Була дуже голодна й попросила молока та тістечок. Бабуня дала їй і молока, і тістечок ще й торта. Подякувала Золотенька та й вийшла з хати.

На дворі стояла чудова дівчинка, вона запитала зірку:

— А що ти, Зіронько, тут робиш? Звідки ти тут взялася?

— Ми зірки пішли були на прогулянку, але сильний вітер подув і ми загубилися.

— Не журися, мама твоя Нічка знайде тебе. Твоє проміння вона побачить, бо воно ясне, золоте.

І так було. Одної ночі мати Нічка опустилась на землю. Золотенька світила ясным промінням і її легко було побачити. Мати Нічка побачила маленьку зірку й забрала її до хати. А інших зірок відразу не знайшла, шукає їх і досі.

**Русланка Завадович (8 років)
Чікаго**

Сторінка пластових малят

СИНІ ЛИСТОЧКИ

У Катрусі було два зелені олівці, а в Оленки жодного. От просить Оленка Катрусю:

— Дай мені зеленого олівця.

А Катруся каже:
Запитаю в мами.

Приходять на другий день обидві дівчинки до школи.

Оленка запитує:

— Дозволила мама?

— Мама дозволила, а от брата я не запитала.

— Ну, що ж, запитай ще брата, — каже Оленка.

Приходить Катруся наступного дня.

— Ну, що, дозволив брат? — питає Оленка.

Катруся відповідає їй:

— Брат дозволив, але я боюся, що ти зламаєш олівець.

— Я обережненько, — каже Оленка.

— Гляди, — наказує Катруся, — не стружи його, не натискай дуже, в рот не бери і не малюй багато.

— Мені — каже Оленка, — тільки листочки на деревах намалювати і травичку зелену.

— Це багато, — каже Катруся, а сама хмурить брови.

Подивилася на неї Оленка і відійшла. Не взяла олівця.

Здивувалася Катруся, побігла за нею.

— Ну, чого ти? Бери!

— Не треба, — відповідає Оленка. На лекції вчитель питає:

— Чого в тебе, Оленко, листя на деревах синє?

— Олівця зеленого не було.

— А чому у своєї подружки не взяла?

Оленка мовчить. А Катруся почервоніла і каже:

— Я їй давала, а вона не взяла.

Подивився учитель на обох:

— Треба так давати, щоб можна було взяти.

В.О.

Запитання:

1. Що Оленка попросила у Катрусі?
2. Чому Катруся не дала Оленці відразу того, що вона просила? Які причини подавала Катруся на це?
3. Чому Оленка, коли вже Катруся давала їй олівця, не хотіла його взяти?
4. Що сказав учитель, подивившись на обох дівчаток?
5. Поясніть його слова.

У всяк час вічно буде жити Тарас.
Хто „Кобзаря” читав, той Москву проклинав.
Шевченко дужий не силою, а словом мудрим.
Тарасів „Кобзар” — для народу великий дар.
Шевченкові думки будуть жити віки.

Тут ми є на новацькому таборі, а зараз ідемо спати в шатрі. Це є наш останній рік в УПН і нам треба привикати спати в шатрі.

Наш Рій вже говорить про юнацтво і про те — як ми будемо спати в шатрах. Цілу годину ми приготувляли шатро й шукали місця. Ми поставили наше шатро коло табору. Там ми зробили і кухню.

О 8:30 ми мали вечерю. Це була курка, яку ми пригріли над вогнем, також їли суп. По вечері наш полковник нам сказав, що всі будуть мати стійку. Першим почав стійку полковник, він був від 10 до 11 години. Михась і Павло були до 12-тої, а я й Тарас від 12 до 1-шої. Після нас мали Олег і Михаїл до 2-гої години. Всі ми в шатрі говорили про юнацтво, коли інші хлопці мали стійку. Коли я мав стійку, то я чув звуки, я покликав усіх і ми чекали на дворі. Ми були певні, що йдуть до нас полковники. Так і було. По стійці я ще спав.

А вранці ми мали сніданок, а потім пакувалися. Повернулися до табору ми о 10-тій. Це був мій перший раз, що я спав у шатрі в лісі. **Михась Бардин**

Ракета з табору „Космос” летить! — малюнок Ігоря Гарапина

У таборі цього року я навчився жити в лісі у шатрі. Вчився також говорити гарною українською мовою. Генерал навчив нас співати чудові українські пісні. Одного дня ми мали несподіванку — ми поїхали до Кінгстону. Була подарувала нам прекрасні сорочки з написом „Космос”. Полковник нам оповідав про різні планети й що там на них діється. Братчики оповідали про те як астронавт має поводитися, як він тренується, щоб стати справжнім астронавтом. У нашому таборі було гасло: „Через трудно до зір!”

Кухарі нас добре годували.

Я дуже дякую всім полковникам за цей прекрасний табір. **Готуйсь!**

Роман Гарапин

Вирушає ракета у космос — малюнок новака Яреми Луціва

У пластовім таборі ми пластуни робимо добрі й цікаві речі. Ми ідемо плавати кожний день. Найбільше в таборі мені подобаються ігри та вмілості. **Маркіян Микитюк**

Спортивні ігри в Таборі „Космос” — Через труднощі до зір! на Оселі „Пластова Січ, Грефтон, Онт. біля Торонта

Це наш останній рік таборування. Ми багато говорили про юнацтво, мали багато теренових ігор. У вівторок ми дістали шатро та все інше та шукали місця де б його поставити. Коли поставили шатра, будували кухню. Збудували її на каменях. зварили вечерю о 8:45, вона була добра (курка), а потім приготувалися до вогника. По вогнику передягнулися до сну. Були ми на стійці. Першим був наш полковник, а потім ми по двох пильнували сплячих аж до 2-ої вночі. Коли ми почули звук, полковник сказав нам, що братчики хочуть напасти на нас. Ми зловили їх. Це були братчики Гриць, Павло і Ромко. Вранці ми зварили кашу, спакувалися й повернулися до табору. Всі ми були веселі. Нам наш генерал зробив знімок. Так скінчився один наш змаг „Через труднощі до зір!”

Олег Ганьківський

Всі таборовики одного дня поїхали побачити „Старий Форт Генрі”. Його збудовано 1812 року на війну. Зовні, коли вояки пробували увійти, там з кожного боку були пістолі. А коли вони хотіли влізти при допомозі лив через комин, шнури рвалися.

Тарас Думин

Готуйсь! Наш табір інший, як минулими роками. Мій полковник (братчик) є Марко Чума. Він є добрий полковник. Наш генерал Юрко Гуцуляк. Наш табір є про космос. Мені подобається йти до басейну. Мене вибрали отаманом (бунчужним) на один день. То була трудна робота. У понеділок 21 липня ми поїхали до „Старого Форту Генрі” в Кінгстоні. Та фортеця фантастична. Ми побачили як воїни стріляли з канонів і рушниць.

Готуйсь! Юрко Медвідський

Я люблю табір. Наш табір називається „Космос”. Їдження є добре. Я люблю купіль і спорт. Я роблю вмілість „Рибалки”. Мені подобається вогник і жарти.

Юрій Когут, полк „Андромеди”

Тут на таборі є дуже гаряче. Наш табір є про космос. Кожна бригада новаків дістала сорочки, а на них написано „КОСМОС”. Моя бригада дістала зелені сорочки. Мій улюблений полковник — це наш полковник Павло.

Ми їздили до „Старого Форту Генрі”. Там ми побачили багато вояків. Вони там мали війну, але вона не була правдива.

Написали Андріян Андріїв і Данило Луців

Сьогодні після підвечірка ми склали в гаражі шатро, а потім пішли до лісу з їжею і шатром спати там вночі. Наш Рій „Кобри” у шатрі не мав доброго сну, бо один з нас зайняв пів шатра, а ми тиснулися по малих кутках. До того, ми мали стійку до другої години, кожний стояв одну годину в парі з товаришем. Братчики напали на нас, але ми зловили їх й вони нічого нам не зробили.

Вранці ми встали й мали сніданок, самі зварили кашу й молоко. Каша була дуже добра. Після сніданку ми запакувалися і повернулися назад до табору.

Михаїл Розлин

Я навчився у таборі цього року як уживати сокиру, як розмовляти українською мовою, співати нові пісні, яких нас вчили полковники, як ставати астронавтами. Вони навчили нас чудову пісню „Космос”, подарували такі чудові сорочки, на яких є відзнака „Космосу”. Багато всього я навчився у цьому таборі. Тепер знаю як тяжко тренують астронавтів, заки вони готові летіти на місяць. Я дуже любив табір.

Роман Гарапин

Готуйсь! Табір „Космос 1986” добрий табір. Були гарні полковники-братчики. І добрий був плян табору. Ми склали нашу таборову пісню. Нашим генералом був Юрко Гуцуляк. Ми збудували ракету. Їздили до Кінгстону побачити „Старий Форт Генрі”. Всім нам це дуже подобалося.

Нашим таборовим гаслом було „Через трудно до зір!” Є вже наша відзнака на космосі. У четвер 24 липня Юрко Медвідський був отаманом, Тарас Хміль генералом, Денис Мисарчук писарем, а генеральним опікуном Марко Микитюк. Готуйсь!

Роман Погута

„КОСМОС” — це мій найліпший табір. Тут все є нове. Є нова відзнака й нове гасло. Ми збудували ракету — справді збудував її Генеральний Опікун. Я її дуже люблю. Мені також подобалася подорож до „Старого Форту Генрі” в Кінгстоні. Вона є дуже цікава фортеця. У таборі найбільше мені подобається купіль. А з їжі найліпше люблю „спагеті” — це смачне! Я знаю, що це сумно написати, але я вже мушу йти. Па! па!

Адріян Снігура

Таборовики з Торонта на оселі „Пластова Січ” мабуть мають веселу забаву з цією кольоровою плахтою

КОСМОС 1986

Олімпіада — новачки й новаки

Що мені подобалося в таборі? Я люблю спорт, вмієть рибалки. Їжа була добра. Я мав у таборі повно приятелів. Я люблю таборувати. Читаю наш журнал „Готуйсь”.

Роман Гуль

У пластовому таборі було багато добрих речей: їзда до „Старого Форту Генрі” в Кінгстоні, бачили ми фільм про Всесвіт, мали теренові ігри, плавання в басейні, спортові ігри — копаний м'яч і відбиванка, їжа добра. В таборі можна дістати вмілості, я вже маю їх чотири.

Тарас Ковалів

І чого вони такі веселі?... Табір на Оселі „Пластова Січ” Торонто

Новаки зібралися під щоглами — думають чи переможуть вони у спортивній грі. Малюнок без підпису (мабуть Адріяна Андрієва чи Данила Луціва)

Ракета летить у космос — малюнок Павлуся Шупера, полк „Змієносці”

Таку гармату новаки бачили в „Старому Форті Генрі” в Кінгстоні. Малюнок Юрка Медвідського

Крутиголівки для мудрої дитинки

Дорогі Читачі — любителі крутиголівок!
Іще один листопад! А з ним жаль за літом і радість в очікуванні гостини св. Миколая та Різдва Божої Дитини. У листопаді не будете більшість часу перебувати надворі, подружте більше з книжками. Тому й крутиголівки про них.

1. Золотую тарілочку
всі знають давно:
то на небі - - - - ясне,
на весь світ одно.

Чорна баба — (- - - -) темна:
із давніх-давен
покриває все на світі,
як погасне день.

Виповніть потрібними літерами риски й знатимете про що мова у віршику Л. Глібова.

2. Як починається ця пісня про Січових Стрільців, які висловлюють таку обіцянку:
А ми тую червону калину підійmemo,
А ми нашу славу Україну
Гей, гей, розвеселимо!

3. В одному з давніх чисел „Готуйсь” є лист від Роя „Ластівки”. Вони літали на прогулянку до Львова. Там побачили храм св. - - - й У - - - - - ку церкву та В - - - - - й З - - - к. Вони літали над тими дорогами, якими маршували по Львову С - - - - і С - - - - - і. Доповніть потрібними буквами подані слова.

4. Що тут на літеру „Т”? Попробуйте знайти тут якнайбільше назв, що починаються на букву „Т”. Хто ж має багатий словник української мови?

5. Про якого Владику є мова у цьому віршику сестрички Лесі?

Мені казку розказали
Про того Владику,
Що колись у Львові княжив
При Юрія храмі,
Всім дари давав багаті
Щедрими руками.

Дуже чекаємо на розв'язки, щоб могли тішитися мудрістю читачів „Готуйсь”.

Редакція

НАРОДНІ ПРИКАЗКИ:

Книга вчить, як на світі жить.
Книгу читай — розуму набирай.

ЗАГАДКА:

Не куц, а з листочками, не сорочка, а зшита, не людина, а розмовляє.

УСМІХНИСЯ!

Учитель казав учням написати завдання на тему: „Що це лінивство?” Івась не написав нічого, тільки серед порожньої сторінки зшитка написав великими буквами: „То є лінивство”.

- Вставайте, тату, бо я забув, коли вас маю збудити: о шостій чи о сьомій?
- О п'ятій, синку. А тепер котра?
- Ще нема восьмої.

НАШЕ листування

Зліва: сестрички: Таля, Катруся, Ляриса і Рената

Дорогий „Готуйсь”!

Був гарний соняшний день, коли ми чекали на приїзд та реєстрацію новачок у таборі „Новий Сокіл”. До п'ятої години вечора приїхало двадцять три новачки й три сестрички з ближчих і дальших околиць ЗСА і Канади: Бофало, Рочестер, Клівленд, Ст. Кетерінс, Гамільтон, Вашингтон, Нью-Йорк і Нью Джерзі.

Одного вечора під час вогника сестричка Ія Дац, наша комендантка, розказала казку про дуже дивний город, де вся ярина спить під час дня, а вночі будиться і гуляє. У цьому городі провідником був Гарбуз. Ми тому й назвали наш табір „Чарівний город Гарбуза”. Новачки також захотіли мати такий чарівний город і посадили собі різну городовину і квітки перед своїм курінем. У цьому городі також був провідник, страхопуд, що мав мав голову газбуза. Думаємо, що наш город також був чарівним, бо часами вночі страхопуд зникав, кукурудза витріскувала і втікала до лісу, а за одну ніч вирости величезні кавуни. Новачки дуже тішилися цими подіями.

Крім такого „городування”, новачки брали участь у маскарадї, олімпїадї, мали показ моди, прогулянки, ляльковий театр, ходили на прогулянки в ліс, а у свято Івана Купала шукали квіт папороті. Сестричка Таля щовечора розказувала новачкам казки.

У нашому таборі було три рої — орлята називалися — „Бараболяні голови”, юні орлята — „Красні кавуни”, а жовтодзюби — „Чародійні моркви”. У провіді були: комендантка — ст. пл. Ія Дац, Л.М., бунчужна ст. пл. Наталка Забіяка, писар — ст. пл. Тамара Коритко. Булава: пл. розв. Картуся Леонард, пл. розв. Рената Бейгер, і ст. пл. Лариса Драган. Пересилаємо знімки з табору.

Готуйсь! Сестр. Тамара

Орлята — „Бараболяні голови” у своїй криївці

Новачки на прогулянці в лісі, „Новий Сокіл” 1986

Наймолодші новачки — „Чародійні моркви” у своїй кривці

Новачки на прогулянці в лісі, Табір на Оселі „Новий Сокіл”, Бофало

НАША ОБІЦЯНКА

Влітку нашу школу добре відремонтували. Стіни в класах побілили, і стали вони такі чистенькі, свіжі, без жодної плями, що любо було дивитись. Все, як новеньке. Приємно навчатись у такій класі!

І ось на другий день, коли я прийшов до школи, побачив, що в нашій класі на стіні поруч із дошкою намальовано вугіллям моряка.

— Це Ігор намалював, — сказав мені Вася.

Ми сиділи в лавках і дивилися на моряка.

Подзвонив дзвоник, і в класу увійшла вчителька. Вона відразу помітила на стіні моряка.

— Хто це намалював на стіні? — запитала вона.

Всі мовчали.

— Той, хто зіпсував стіну, повинен встати і признатись, — сказала вчителька. І вона розповіла нам, що це дуже важливо, щоб усі учні добре вчилися і берегли шкільне майно: Той, хто не хоче вчитись і руйнує шкільне майно, робить велику шкоду народові.

Ігор просив дозволу забілити моряка вапном.

А ми всі дали обіцянку добре вчитися і не псувати шкільного майна.

Запитання:

1. Який вигляд мала класа після ремонту?
2. Що сталося другого дня у класі?
3. Перечитайте, що сказала учням вчителька.
4. Що зробив Ігор після розповіді вчительки?
5. Як вам подобався вчинок Ігоря й обіцянка всіх учнів у класі?

ГАЛЕРІЯ „ГОТУЙСЬ”

Дорогі Любителі малюнків і рисунків!

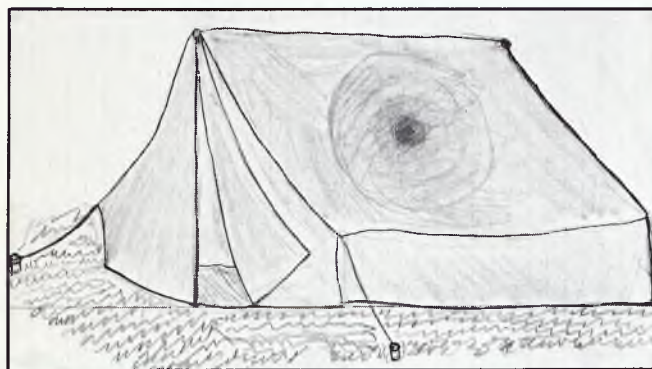
З цьогорічних таборів прийшло до „Готуйсь” багато малюнків, рисунків та дописів про таборування. Дякуємо дуже всім, що пам’ятали це зробити. Просимо пробачити тих з Вас, що не побачать цього місяця своїх дописів, рисунків і малюнків. Вони будуть поміщені в чергових числах.

Ще раз просимо Вас пам’ятати, що рисунки й малюнки на кольорових паперах не виходять виразно в журналі. Малюйте на білому папері!

Редакція

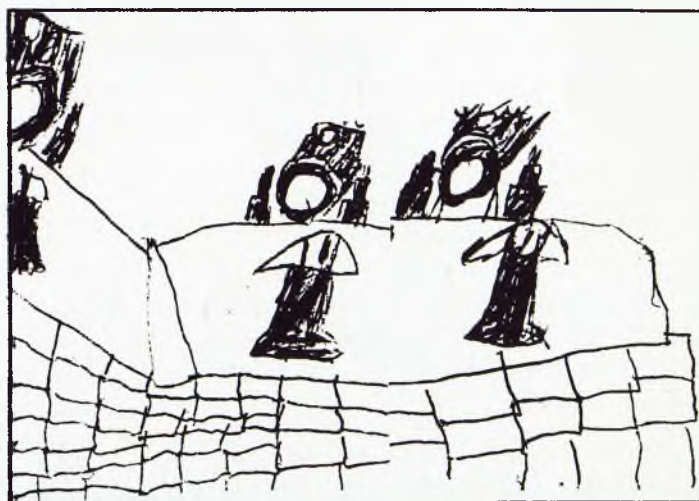
Таборовики оглядають „Старий Форт Генрі” в Кінгстоні. Малюнок Тараса Коваліва

Шатро новаків, що під ним вперше, збираючись в УПЮ-ів, спали вони в лісі. Малюнок Тараса Хміля

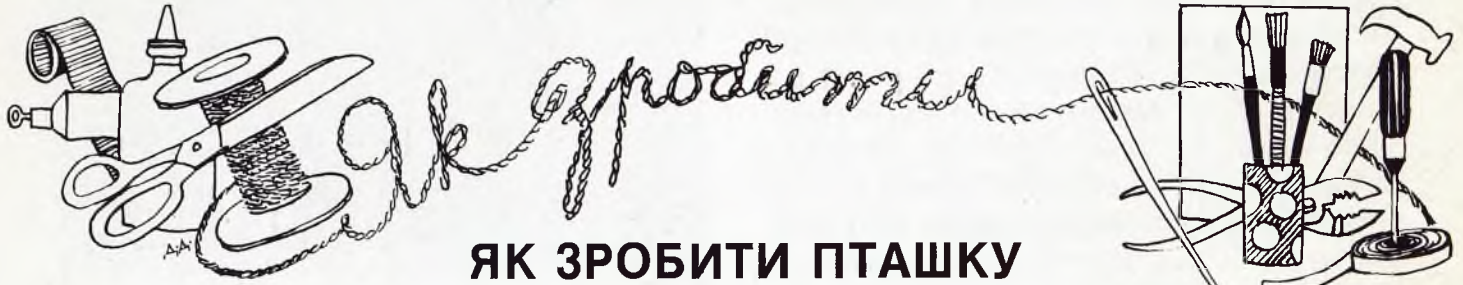

„Гуцул і гуцулка” — рисунок Русланки Завадович (8 років), Чікаго.

Дах „Старого Форту Генрі” у Кінгстоні, Онт. — рисунок Тараса Думина, Торонто.

Ціна \$2.00

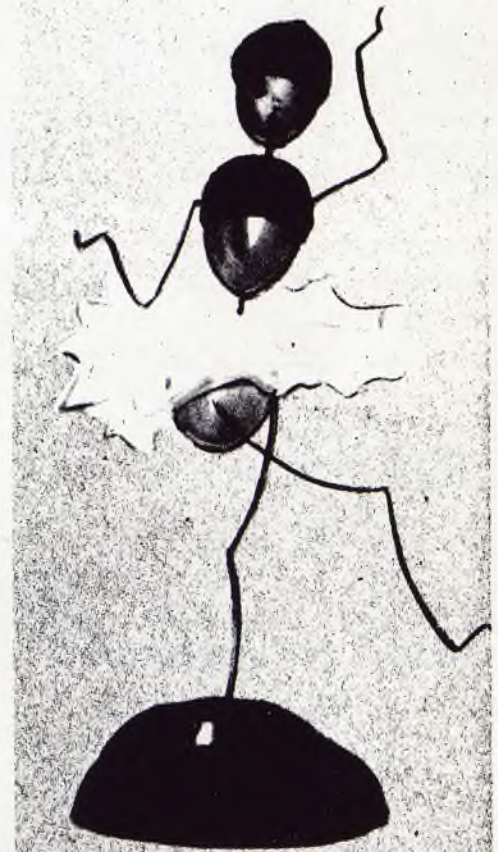

ЯК ЗРОБИТИ ПТАШКУ І БАЛЕРИНУ?

Потрібно: жолудів, каштанів, пір'я, дротиків, сірників, темного кольорового олівця, паперу чи штивного матеріалу.

Як зробити: **Пташка:** В каштан втикаємо два сірники на ноги (чорні головки зовні), жолудь з частинкою сірника встромити в каштан. З боків встромити дві пір'їни-крила, з однієї пір'їни зробити хвостик. Намалювати очі, зрізавши шкірку каштана.

Балерина: Встромити дротики й вигнути як руки, один дротик проходить крізь дві жолудини, а кінчиться піднятою ніжкою балерини. Друга нога встромлена в половину великого каштана. Каштан прикріплюємо до картону чи дерев'яної дощинки.

ГРА: ДРУКАР

Лічилка, щоб вибрати друкаря:
Книги — морська глибина,
Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч труду мав досить,
Дивні перли виносить.

Новачи мають на собі одну букву, вони „черенки”. Друкар уставляє їх так, щоб утворився з „черенок” напис „друкар”. Потім відвертається, букви забавляються. Коли ж обернеться знову, грачі якнайшвидше уставляються у напис.

Варіант гри: уставити нові слова з тих самих черенок (рука, рак, друк, дурак, руда, дар, рура, кура).